

Zaterdag 18 juni 2022, 02u16. Het moment dat ons lieve Flo koos om ter wereld te komen. Zacht landend in een heerlijk warm bevallingsbad. Het traject ervoor was pittig, maar oh zo mooi.

Het startte allemaal op vrijdag toen ik merkte dat ik weeën begon te krijgen. We deden Pux, ons zoontje, nog naar school, zat gezellig nog met manlief buiten in de zon te genieten van een verse éclair van de bakker, waar ik, geloof me, nadien dik vet spijt van had dat ik die nog gegeten had :-)

Maar het ging goed. Ik kon nog lachen tussen de weeën, die steeds intenser werden. Ik dacht alleen maar: yes! Onze kleine meid voelt zich er klaar voor op 40 weken + 4 dagen. Ze gaat komen! Wat spannend. We gaan haar eindelijk mogen ontmoeten.

Rond 15u nemen we contact op met Michou daar de weeën echt wel om de 3 à 4 minuten opkomen. Al wandelend vang ik wee na wee op, ik besef en voel het immense verschil met mijn vorige bevalervaring in het ziekenhuis en voel me intens dankbaar. Ik mag en kan nu mijn gevoel volgen. Leren luisteren naar wat mijn lichaam en ons meisje me vertelt. In alle veiligheid van mijn eigen cocon, ons eigen huis.

De uren gaan voorbij, de weeën worden feller, maar blijf goed alles doorademen en doorvoelen. Mijn lieve man helpt me, steunt me waar nodig. Tegen 16u komt Michou binnen. Wat doet het deugd haar te zien. Ik voel me omringd en gesteund door m'n lieve man en Michou. We regelen de opvang van Pux. We hadden hem de keuze gelaten en hij wou toch liever even bij zijn vriendje gaan spelen. Ongelofelijk hoe dit ook zo moest gaan, want het ging toch langer duren dan we aanvankelijk dachten. Michou verwittigde ondertussen ook Leentje wat de status was. Leentje besluit toch maar al te vertrekken naar ons toe, vanwege het drukke verkeer, zodat ze zeker op tijd is.

Met de komst van Leentje, dacht ik, oké het gaat nu zo moeten gebeuren. Maar niets leek minder waar. Ons Flo had namelijk ongeveer een week voor de bevalling besloten om zich te draaien. We zaten met een sterrenkijkertje. Heel de zwangerschap lag ze perfect en dan ineens hop, verrassing! We wisten niet wat we hoorden. Dit maakte dat het wat lastiger was voor haar om die draai te maken in mijn bekken naar buiten toe. En dat het dus toch langer ging duren dan we aanvankelijk dachten.

Tegen 18u krijg ik het zwaarder... Ons Flo'tje beweegt veel, ik krijg het lastiger om wee na wee op te vangen. Het begint me uit te putten. Ik had ook onbewust in mijn hoofd het idee opgeslagen dat de bevalling van een tweede veel sneller ging gaan. Want ja, dat zeggen ze nogal gemakkelijk tegen je... En dat was vervolgens mijn waarheid geworden.

Oké, doorademen, ook dit idee zouden we moeten loslaten. Makkelijk was dit niet. Ik worstelde ermee. En nog meer toen Leentje aankondigde dat het nog geen tijd was en dat ze nog even naar huis terug zou gaan... Waarom duurde het nu zo lang voor m'n gevoel, waarom kreeg Flo die draai precies niet gemaakt in m'n bekken? De vragen spookten door m'n hoofd...Ik voelde me boos, machteloos, huilerig, totaal uitgeput, ik wist het even niet meer. De weeën werden zelfs zo fel dat mijn maag erop reageerde, met braken tot gevolg (bye bye éclair ;-)
Ik had duidelijk nog iets los te laten... Letterlijk en figuurlijk.

Kort daarna stelde Michou lief voor of ik me niet even wilde leggen. Want m'n weeën leken even te zakken. Ik legde me neer op de bank en zakte in no time weg. Ik voelde nog steeds elke wee, maar doffer, zachter. Flo en ik hadden nog even tijd samen nodig zo blijkt. Leren loslaten in vertrouwen vraagt soms tijd. Het vraagt tijd om met elke wee dieper te gaan, je hoofd los te laten en te durven vertrouwen op je lijf.

Na een uurtje soezen veer ik recht, een stevige wee dit keer. We lijken weer te starten. Ik vang wee na wee op samen met m'n man, maar het wordt echt zwaar voor me... Ik voel een volgende stevige wee opkomen en Michou komt naar me toe en opent haar armen. Ik omarm haar en laat me hangen. Overgave. Samen vangen we de wee op. Dat moment deed me zoveel. Ik voelde me zo gedragen. Ik was klaar om los te laten in vertrouwen. Samen met Michou beslisten we m'n vliezen te breken.

Ik kruip kort daarna terug het bad in, Michou legt zich op de bank even neer en sluit de ogen. Elke keer ik m'n ogen open na een wee, zie ik Michou vredig liggen, het maakt me rustig. Mijn man is dicht bij me, hij streelt me langs het gezicht, houdt mijn handen vast bij elke wee, aait me over de rug, ik voel me zo verbonden met hem.

Op een bepaald moment voel ik een hevige wee opkomen. Ik grijp me vast aan het bad en laat een oerkreet los. Michou veert meteen recht. Ja, het gaat beginnen. Michou verwittigt Leentje opnieuw.

Ik voel ontlading en overwinning tegelijk. Yes, we zijn er geraakt, ze gaat komen. Er lijkt een oerkracht op te borrelen bij me. Ik denk niet meer. Ik doe.

Tegen 01u30 ziet Michou het hoofdje van Flo komen. Tegen 02u13 is het hoofdje erdoor. Een paar minuten later wordt ons meisje geboren. Ik draai me meteen om om haar uit het bad te tillen en te knuffelen. De ontlading is enorm. Ik laat de tranen vloeien... Mijn man omarmt ons beiden. Onze dochter is geboren.

Ik voel me zo intens dankbaar voor deze ervaring. Vol in je eigen kracht mogen bevallen, in de veiligheid van je eigen cocon, je gedragen en omringd voelen, een geweldig gevoel. Dit was zo'n andere ervaring dan m'n eerste ziekenhuisbevalling. Ik had de regie dit keer, het was ok, meer dan ok, om mijn gevoel en lijf te volgen. Ik ervoer een oerkracht en het was aan mij om eraan te durven overgeven.

Maar het was niet gelukt zonder de onvoorwaardelijke steun van mijn man, Michou en Leentje. Dankzij hen voelde ik me zo gedragen, ik deed dit niet alleen met Flo. We deden dit samen. In alle vertrouwen. En daar ben ik ze zo dankbaar voor.

Leren loslaten en durven vertrouwen op jezelf vraagt moed. Dank je wel lieverds om me zo te ondersteunen dat ik dit kon doen in m'n volle kracht.